

Man blir inte god för att man har frihet

Krasch! Ännu en oskyldig liten fönsterruta förstörd av demonstranterna. Franck vinklar persiennerna och kikar ner på torget. Där står en stor folkmassa med handmålade plakat och flaggor. Några poliser eller säkerhetsstyrkor syns inte till. De förstör fönster och klättrar upp på björnstatyn.

- Frihet! Frihet! Ge oss frihet! ekar rösterna mellan de grå, deprimerande lägenheterna i denna numera gråa och deprimerande huvudstad.

Franck tittar mot den lilla mataffären på andra sidan torget, som till viss del skymms av folkmassan.

- Hur ska jag ta mig dit oskadd? mumlar Franck när han sätter på sig stövlar och en jacka.

Han går ner för trapphuset med sakta steg. Han tänker över hans gamla liv. Och över hans nya. Alla kollegorna på Huvudstadsposten. Redaktionens gamla högkvarter är nedlagd sedan länge, men vad gör de andra journalisterna idag? Ola Berggren hade han senast sett för fem år sedan, men han hade förändrats till det sämre när de möttes.

Han reciterade nästan partiets propaganda, och hans gamla personlighet var som bortblåst. Det var innan upproren, på den tiden när en människa kunde korsa ett torg för att handla, eller för den delen, säga att enpartistaten är ett absurt koncept utan att bli sparkad och arbetslös. Franck kliar sig i sitt gråa hår och tar tag i dörrhandtaget.

Överallt står folk. De ropar högt. De håller i flaggor och vimplar. Några andra håller i vapen. Franck försöker ta sig genom folkmassan, men blir knuffad åt sidan. I vanliga fall skulle han inte ha vinglat till alls. I vanliga fall skulle han fortsätta stadigt. I vanliga fall så skulle han inte ha halkat omkull. I vanliga fall skulle det inte ha regnat under natten. Men idag är ingen vanlig dag.

- Se dig för, gamling! säger kvinnan som knuffat omkull honom.

Och när Franck ligger där på den våta marken hör han sirener. Det är inte en ambulans eller en brandkår, det är polisen. De kommer i frihetens namn, och några av upprorsmakarna förs med ett vapen riktat mot huvudet in i polisbilarna.

- Utegångsförbud! ropar poliserna.

En av konstaplarna hjälper Franck upp från den våta marken. Men Franck tackar inte polisen för att han blivit hjälpt upp från marken. Han nickar inte ens. Han är helt tyst. Konstigt, kan man tycka. Men Franck skulle aldrig tacka någon som har tagit bort sitt livs enda jobb.

Inne i mataffären har några demonstranter gömt sig. Franck tittar inte mot dem. Inte för att de står upp mot den nya regimen. Utan eftersom att Franck inte tittar eller lutar på någon som inte låter en handla mat, utan envisas genom att stå ivägen. Varken polisen eller upprorsmakarna ger en själv så mycket frihet. Några

smällar hörs från torget. Franck betalar i kassan, och med ett paket mjölk i handen går han ut ur den lilla affären.

Gatstenarna är blodiga och hala. Franck går långsamt fram, han vet att han annars kommer att halka. Med blicken fäst på lägenhetsporten försöker han att inte höra alla ljud omkring sig. Människor skriker. Människor skjuter. Några *skriker* för friheten. Andra *skjuter* för friheten.

- Men frihet handlar inte om att vara löst tyglad och göra vad man vill. Visserligen är ju ordet fri med i ordet frihet, men om alla vill göra vad de vill, så kommer alla torg vara blodiga. tänker Franck.

När Franck kommer in i lägenheten, slås han med en plötslig chock. Det är röda trappsteg i trappan, och han glömde att låsa dörren. Han följer ett par blodiga fotsteg, men de fortsätter upp för trappan. Ända fram till våning fyra. Ända fram till hans port. Men de fortsätter. I hans lägenhet är de blodiga fotspåren överallt.

- Kom fram! ropar Franck, men utan att få något svar.

Han går in i köket och ser en fruktansvärd syn. Två personer står runt den tredje, som ligger blodig på matbordet. Hans ögonlock fladdrar. Och han gråter tyst.

- Även om ni är skadade, är det här mitt hem. säger Franck.

Men ingen svarar. Det är tyst under vad som känns som en halvtimme, det enda som hörs är den blodiga mannens kippande efter andan. Sedan tystnar han. Kvinnan närmast brister ut i tårar, och ljudet ekar i trapphuset.

Han hör snabba fotsteg i trappan. Ljudet växer och växer tills...

- Upp med händerna i partiets namn!

Polisen vrålar och alla runt bordet rycker till. Han springer mot en av demonstranterna och tar honom i ett mycket avancerat grepp. Franck tror sig känna igen honom. Men sedan kommer han på det. Det är Ola Berggren. Det är den skrattande regimkritiska redaktören, som har blivit del av den regimstyrda partipolisen.

- Våning fyra! ropar han ut i korridoren.

Ytterligare två poliser kommer in i Francks lägenhet. De verkar mer vilda, mer fria. Men det är inte frihet att ta en gammal man och leda honom utför trappan. Det är inte heller frihet att göra inbrott och smutsa ner alla ens mattor, för att inte glömma köksbordet.

När poliserna öppnar porten ligger det bleka kroppar på det nu röda torget. Ola sätter en fuktig ögonbindel runt Francks huvud.

- Enligt lagen är du statens fiende. Du står i vägen för utvecklingen. Du står i vägen för revolutionen. predikar han.

Franck fäller en sista tår, och han ser ner mot de röda stenarna.

- Känner du igen mig, Ola!? ropar Franck uppgivet.

Skottet ekar mellan husen. Franck faller ner på marken med en duns. Hans glasögon spricker.

*När personer får frihet, släpper de sina tyglar.
När personer släpper sina tyglar, blir de impulsiva.
När personer blir impulsiva gör de hemska saker.
Man blir inte god för att man får frihet.
Man ska inte släppa sina tyglar.*